

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4773/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране из Београда, чији је заступник Војни правобранилац из Београда, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3087/19 од 30.08.2019. године, на седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3087/19 од 30.08.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3087/19 од 30.08.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Виши суд у Крушевцу, решењем П 3751/17 од 16.05.2019. године, обавезао је тужену да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка и то сваком понаособ у износу од по 9.417,00 динара, са законском затезном каматом на овај износ од дана извршности решења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема решења, под претњом извршења.

Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Гж 3087/19 од 30.08.2019 године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио решење Вишег суда у Крушевцу П 3751/17 од 16.05.2019. године.

Против наведеног решења донетог у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Из побијаног другостепеног решења произлази, да како је пуномоћник тужилаца евидентиран као обвезник ПДВ-а код Пореске управе почев од 06.08.2016. године, да је правилан закључак првостепеног суда да тужиоцима припада увећање од 20% на име ПДВ-а. (На име састава тужбе увећане за 20% на име ПДВ-а, у укупном износу од 21.600,00 динара).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или

правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су Законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима Врховни касациони суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Дакле, истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Међутим, према оцини Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије тужене из одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, то у том делу ревизија тужене није дозвољена, с обзиром на то да ревизија када трошкови поступка чине споредно тражење није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. а у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић